

Кафедра харэаграфіі БДУКіМ існуе ўжо 40 гадоў. Сярод добрых традыцый, што на ёй склаліся, — штогадовыя справаздачныя канцэрты ў розных сталічных залах, найперш на сцэне Беларускага дзяржаўнага акадэмічнага музычнага тэатра. Нумароў сучаснай харэаграфіі, у тым ліку ў стылі contemporary, там заўжды было багата. Але ставілі іх звычайна тэа, хто навучаўся народнаму танцу, а паралельна — і сучаснаму. Тэа студэнты рэгулярна ўдзельнічалі (і перамагалі) у конкурсных праграмах найпрэстыжнага Міжнароднага фестывалю сучаснай харэаграфіі ў Віцебску, ездзілі на іншыя конкурсы, фестывалі, майстар-класы. Дый сама кафедра неаднаразова выступала ініцыятарам правядзення на базе ўніверсітэта майстар-класаў, выкарыстоўваючы кожную магчымасць прыезду ў нашу краіну вядучых замежных майстроў і плённа супрацоўнічаючы з амбасадарамі.

Нарэшце, намаганнямі загадчыцы кафедры Святланы Гуткоўскай у межах спецыяльнасці “харэаграфічнае мастацтва” адкрыўся асобны кірунак — “сучасны танец”. У яго актуальнасці для нашага нацыянальнага мастацтва і ўсёй краіны не трэба пераконваць. Але што ж мы ў выніку ўбачылі?

Разнастайныя нумары на выніковым канцэрце адлюстравалі індывідуальнасці “шасці Я”, як назвалі сябе самі выпускнікі. Былі і філасофскія кампазіцыі, і з рамантычным ухілам, і на мя-

Станцуем будучыню?

У Беларускім дзяржаўным універсітэце культуры і мастацтваў упершыню выпусцілі балетмайстраў сучаснага танца. Абарона іх творчых прац прайшла ў выглядзе публічнага канцэрта-спектакля PRO на сталічнай пляцоўцы ОК16 — па квітках і з поўным аншлагам. Прычым арганізаваныя клопаты ўзяў на сябе магістрант іншай кафедры — менеджмента сацыякультурнай дзейнасці. Так што вынік можна назваць плёнам міждyscyплінарнага супрацоўніцтва.

Надзея БУНЦЭВІЧ / Фота Сяргея ЖДАНОВІЧА

Пластычны грим для "Фаўста" Лідзіі Малашэнка.

жы з пластычным тэатрам, вельмі запатрабаваным сёння ва ўсім свеце, і з яркім нацыянальным адценнем — якое, зразумела, выяўляецца не толькі праз фольк. Але гэтая размаітасць мела адзіны пункт адліку: ва ўсіх нумарах і іх назвах у той ці іншай ступені абыгрывалася PRO. Ажно да гульні слоў (“PROва-Ленок”), што надала праекту цэласнасць.

Цікавы падбор музыкі

прывёў да стварэння сапраўднай фонасферы. У аснову былі пакладзены не эстрадна-нацыянальным адценнем — якое, зразумела, выяўляецца не толькі праз фольк. Але гэтая размаітасць мела адзіны пункт адліку: ва ўсіх нумарах і іх назвах у той ці іншай ступені абыгрывалася PRO. Ажно да гульні слоў (“PROва-Ленок”), што надала праекту цэласнасць.

не па змешчанай на пляцоўцы лесвіцы).

Вядома, не ўсё было ідэальным: дзесьці не хапала мастацкай завершанасці, два нумары нечакана сышлі ў блізкую моладзі дыскатэку. Але ўражвала ўжо само імкненне да пошуку як сваіх тэм, так і іх вырашэння. Бо адлюстраваліся не толькі каханне ці супрацьстаўленне героя і натоўпу, але і, да прыкладу, касмічнасць

светабудовы, рух як жыццё і прыгажосць. Узралавала, што ў некаторых нумарах нават прысутнічала ўласная лексіка — як форма і змест твора. Запомніліся складаныя “пластычна-геаметрычныя” фігуры кампазіцыі “Рто Свет” Яўгена Свірчанкі, фінальнае спляценне трох дзювох фігур у “Альмары” Алены Падольскай.

Харэаграфічны вечар быў працягнуты выставай жывапісу, дзе асабліва прыцягальнымі аказаліся палотны, наўпрост звязаныя з балетна-танцавальнай тэмай і вырашаныя з гумарам, фантазіяй, спасылкамі да іншых мастацкіх з’яваў — ад барочнага музычнага тэатра да галівудскіх мультыкаў. Шкада такога роду засталіся без подпісаў: ні назвы, ні прозвішча аўтара. Дый харэаграфічным нумарам не пашкодзілі б праграмакі, бо аднаго экзэмпляра, змешчанага на ўваходзе ў паўзмок, было замала. Магчыма, усе гэтыя дробязі можна паправіць пры далейшых паказах. Але ці адбудуцца яны? Якія ўвогуле перспектывы чакаюць цяперашніх выпускнікоў?

— Нягледзячы на тое, што яны раз’едуцца хто куды, — адказала кіраўнік курса Святлана Гуткоўская, якая выступіла аўтарам ідэі гэтага праекта, — мы маглі б паўтараць вечарыну. Бо нумары ставіліся ў асноўным на студэнтаў першага — трэцяга курсаў, якія будуць працягваць навучанне. Разам з удзельнікамі мы аб’ехалі некалькі розных пляцовак, шукаючы тую, якая найбольш пасавала б задуме. Вельмі дапамог

Аляксандр Кулінковіч, які сёлета заканчвае магістратуру як менеджер сацыякультурнай дзейнасці. Ён леташні выпускнік нашай кафедры, таму выдатна ведае харэаграфію. Ідэальны варыянт! Што ж да лёсу выпускнікоў-балетмайстраў, дык усе яны атрымалі размеркаванне па спецыяльнасці. Хтосьці, вядома, працягне вучобу, астатняе ж залежыць ад іх саміх.

— Для выпускнікоў гэта сапраўдны прарыў, — падзялілася ўражаннямі старшыня Дзяржаўнай камісіі, заслужаная артыстка Рэспублікі Беларусь, загадчыца балетнай трупы нашага Вялікага тэатра Таццяна Шаметавец. — Асабліва калі ўлічваць, што яны навучаліся ўсяго чатыры гады. Гэты від танца вельмі складаны і патрабуе не меншага таленту, чым акадэмічны балет. Асабіста для мяне надзвычай важнае напам’янае кожнага руху сэнсам, інакш убацанае забываецца. Але галоўнае пытанне пасля цяперашняга паказу — што будзе далей?

Сапраўды, пытанне больш чым актуальнае. Бо на сёння, нягледзячы на шматлікія пастаноўкі ў галіне сучаснай харэаграфіі, праблема падрыхтоўкі прафесійных кадраў, якія будуць годна працаваць у гэтай сферы, яшчэ не вырашана. Балетмайстар — прафесія для адзінак. Смешна думаць, што за чатыры гады можна з кожнага студэнта ўзрастаць майстра. Але першыя крокі да гэтага рабіць трэба. І чым больш будзе выпускацца спецыялістаў, якія не кінучь сваю прафесію і будуць працаваць, у тым ліку, з аматарскімі калектывамі, тым